

Forhandlingen genoptoges.

Ib Christensen (DR):

Regeringens afgiftsbuket er lige så traditionel i sin sammensætning som begrænset i sine virkninger. Endnu en gang bekræftes det, at afstanden mellem regeringens to dele kun gør det muligt for den at sidde på apparatet, ikke at foretage sig noget konstruktivt. Hverken ud fra socialdemokratiets eller ud fra venstres synspunkter kan resultatet på nogen måde betragtes som tilfredsstillende.

Sammensætningen af afgiftsbuketten er klart asocial. Det er den brede befolknings forbrug til husholdning, opvarmning og kørsel hjem/arbejde, der rammes, og vi får nye titusinder af arbejdsløse. De indkomster, bag hvilke der ikke ligger nogen produktion, og som er den virkelige årsag til inflation, betalingsbalanceproblemer og arbejdsløshed, friholdes som sædvanlig.

Afgiftsforhøjelserne på charterrejser og cigaretter viser, at regeringens egentlige ærinde mindre er energibesparelser end inddækning af en brøkdæl af det store finansunderskud, som en uansvarlig udgiftspolitik har fremkaldt. Vi kan ikke mobilisere den store forargelse over en forhøjelse af en giftskat, hvis der tilsigtedes et mindre forbrug og det i øvrigt var led i en socialt afbalanceret økonomisk sanering, men dette er jo ikke tilfældet.

Den billøse dag bliver svær at administrere og vil ensidigt ramme de mange mennesker, der kun har én bil og må bruge den dagligt mellem hjem og arbejde. Ordningen vil af alle andre nemt kunne omgås, mens de, der rammes, end ikke kan køre weekendtur med familien efter en uges ofte hårdt arbejde. Nu får de oven i dette hårde afgifter, endog uden sociale kompensationer.

For energiafgifternes vedkommende ved vi, at de olieproducerende lande vil bruge dem som argument for yderligere prisforhøjelser. Som sheik Jamani sagde i dansk TV: hvorfor skal danskerne beholde de penge?

Retsforbundet mener, at hverken afgifter eller rationeringer, men kun den friest mulige prisdannelse, kan danne grundlag for begrænsning af overflødig energiforbrug. Det vil sige, at regeringen hellere burde have sat set langt stærkere sammen med andre vestlige lande i OECD og Det internationale

Energiagentur på at varetage fælles interesser over for de olieproducerende lande og over for de multinationale olieselskaber, som tjener tykt på krisen.

Vi foreslår i stedet for regeringens perspektivløse politik følgende handlingsprogram:

For det første: kronen frigøres fra det EF-bestemte valutasarbejde i EMS, således at virksomhedernes konkurrenceevne øjeblikkeligt forbedres med gunstige virkninger både for beskæftigelsen og betalingsbalancen.

For det andet: der gennemføres en løbende afgift på alle jordværdistigninger ud over inflationen. Derved ledes opsparingen til erhvervsaktive investeringer i stedet for til passiv spekulation.

For det tredje: der gennemføres socialt forsvarlige besparelser på statens budget ved afvikling af støtte til særinteresser af enhver art. I den forbindelse må jeg udtale min skepsis over for de af regeringen planlagte kommunale besparelser, som vi i øvrigt overhovedet ikke kender endnu, og som regeringen formentlig slet ikke er enig om.

For det fjerde: der gennemføres en indkomstskattereform, hvor der ryddes op i fradragjunglen og sættes ind mod andre skatteunddragelser. Til gengæld forhøjes den skattefri bundgrænse væsentligt. I den forbindelse skal jeg sige, at vi kan støtte regeringens beskedne forslag om begrænsninger af høje indkomsters misbrug af skattepræmierede rateforsikrings- og opsparingsordninger som et lille, men meget, meget begrænset skridt i den rigtige retning.

For det femte: offentlige arbejder, som alligevel skal gennemføres, fortsættes, så længe beskæftigelsessituationen tilsiger det.

For det sjette: på denne baggrund vil der være motivation for arbejdsmarkedets parter til med henblik på de kommende overenskomster at indlede forhandlinger om en ændret pristalsregulering, hvor udefra kommende prisstigninger ikke indgår. I forbindelse hermed bør parterne kunne drøfte former for lønmodtagernes medejendomsret. Jeg pointerer stærkt, at vi fremdeles selvfølgelig ikke mener, at det er statens opgave at fastsætte lønninger og priser osv., men at det må være et forhandlingsanliggende mellem arbejdsmarkedets parter at klare deres egne overenskomster, men motivationen til, at de gør det